

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 17, 2021

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:733](#) 18-05-2021

Kon hof bij strafoplegging betrekken dat verdachte eerder is veroordeeld voor Opiumwetdelict?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:734](#) 18-05-2021

Is sprake van maken van 'gewoonte' van witwassen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:692](#) 18-05-2021

Is auto aan klager gaan toebehoren met doel de uitwinning van dat voertuig te bemoeilijken of te verhinderen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:738](#) 18-05-2021

Heeft verdachte voorwaardelijk opzet op niet doen van aangifte bij verlaten van EU?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:739](#) 18-05-2021

Is sprake van 'seksueel binnendringen van lichaam'?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:744](#) 18-05-2021

Vordert belang van strafvordering voortduren van beslag op digitale gegevensdragers?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:745](#) 18-05-2021

Vordert belang van strafvordering voortduren van beslag op digitale gegevensdragers?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:679](#) 18-05-2021

Vordert belang van strafvordering voortduren van beslag op digitale gegevensdragers?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:736](#) 18-05-2021

OM-cassatie. Is rechtbank te ver vooruitgelopen op mogelijke uitkomst in hoofd- of ontnemingszaak?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:732](#) 18-05-2021

Kan uit bewijsmiddelen volgen dat verdachte de stoffen voorhanden heeft gehad?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:735](#) 18-05-2021

Is sprake van bewuste en nauwe samenwerking?

Annotatie

[Medeplegen diefstal met geweld.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

[Opzettelijk niet voldoen aan aangifteverplichting, als bedoeld in de Algemene douanewet.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

ANNOTATIE

Medeplegen diefstal met geweld.

mr. J.H.J. Verbaan

Commentaar bij HR 18 mei 2021, ECLI:NL:HR:2021:735.

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie medeplegen diefstal met geweld is is bewezen verklaard, over de bewezenverklaring van het medeplegen van diefstal met geweld.

Het hof heeft ten aanzien van de bewezenverklaring overwogen dat het van oordeel is dat de handelingen van de verdachte en de medeverdachte naar hun uiterlijke verschijningsvorm het karakter dragen van een gezamenlijk ondernomen diefstal met geweld. Zij zaten voorafgaand aan de diefstal samen op de scooter, waarbij de verdachte de bestuurder van de scooter was. Op het moment van de uitvoeringshandelingen, waarbij de tas door de achterop zittende medeverdachte van de schouder van de aangeefster wordt gerukt, zaten zij beiden op de scooter en zijn vervolgens, in het bezit van de tas, tezamen op de scooter gevlucht. Kort daarop wordt de gestolen tas gevonden in de nabijheid van de woning van de verdachte. Dit gezamenlijk aankomen, aanwezig zijn, vluchten met de buit op één scooter en het verbergen van de buit geeft blijk van een nauwe en bewuste samenwerking. Ook als de verdachte, zoals hij stelt, niet van tevoren wist dat de medeverdachte de diefstal zou plegen, acht het hof de bijdrage van de verdachte tijdens de diefstal en daarna voldoende voor de voor het medeplegen van de diefstal met geweld vereiste nauwe en bewuste samenwerking. Daarbij neemt het hof in aanmerking dat voor de verdachte als bestuurder van de scooter, een tweewielig voertuig, de ruk van de medepassagier aan de tas van aangeefster goed merkbaar moet zijn geweest. Ter terechtzitting in eerste aanleg heeft de verdachte ook verklaard dat hij voelde dat de medeverdachte de tas van de aangeefster aftrok. Vervolgens is de aangeefster gevallen en is een getuige schreeuwend achter de scooter aangerend. Op dat moment kiest de verdachte er niet voor om te stoppen en zich te bekommeren om de gevallen vrouw, maar in plaats daarvan rijdt hij met de medeverdachte en de gestolen tas met hoge snelheid weg en ontdoet zich vervolgens samen met de medeverdachte van de gestolen tas. Door na de diefstal met de medeverdachte en de gesloten tas weg te rijden in de wetenschap dat deze tas zojuist met geweld is weggenomen, conformeert de verdachte zich aan het door zijn mededader

gepleegd geweld en verzekert hij hen van het bezit van de gestolen tas en maakt hij door zijn handelen de vlucht van hen beiden mogelijk.

De Hoge Raad overweegt dat het hof vastgesteld heeft dat de verdachte met een scooter, waarop de medeverdachte als passagier zat, van een brug is weggereden en daarbij dicht langs de aangeefster is gereden. De medeverdachte heeft bij het passeren van de aangeefster haar tas met een ruk aan het hengsel van de schouder van de aangeefster getrokken, waardoor zij ten val is gekomen. De verdachte heeft de ruk aan de tas gevoeld. Direct daarop is de verdachte, tezamen met de medeverdachte en de tas, op hoge snelheid weggereden, terwijl op dat moment een getuige schreeuwend achter de scooter aanrende. Nadien hebben de verdachte en de medeverdachte zich van de tas ontdaan en is de tas in de nabijheid van de woning van de verdachte teruggevonden. De Hoge Raad oordeelt dat het op deze vaststellingen gebaseerde oordeel van het hof erop neerkomt dat gelet op de gedragingen van de verdachte – in het bijzonder de onmiddellijke reactie van de verdachte op het trekken door de medeverdachte aan de tas door op hoge snelheid weg te rijden en daarmee het tezamen met de medeverdachte zich verzekeren van het bezit van de tas – niet alleen sprake is van de voor het medeplegen van diefstal met geweld vereiste nauwe samenwerking maar ook van de daarvoor vereiste bewuste samenwerking. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk.

ANNOTATIE

Opzettelijk niet voldoen aan aangifteverplichting, als bedoeld in de Algemene douanewet.

mr. J.H.J. Verbaan

Commentaar bij HR 18 mei 2021, ECLI:NL:HR:2021:738.

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie opzettelijke overtreding van een in artikel 10:1 (in lid 4 en 5) Algemene douanewet neergelegde verplichting tot het doen van aangifte is bewezen verklaard, over de bewezenverklaring van het (voorwaardelijk) opzet van de verdachte op het niet voldoen aan de verplichting tot het doen van aangifte.

Het hof heeft ten aanzien van de bewezenverklaring overwogen dat de raadsman zich op het standpunt heeft gesteld dat de verdachte van het ten laste gelegde moet worden vrijgesproken. Daartoe heeft hij, kort gezegd, aangevoerd dat de verdachte geen (voorwaardelijk) opzet heeft gehad op het niet voldoen aan zijn verplichting tot het doen van aangifte. Het bedrag dat de verdachte bij zich droeg was niet alleen van hem maar ook van de vriendin/vrouw van de verdachte en van haar zus, zoals ook blijkt uit de schriftelijke verklaring van zijn vrouw (het hof begrijpt: van 28 oktober 2019). Hij dacht dat hij € 9.000, waarvan een deel bovendien niet van hem was, in zijn bezit had en dus niet aangifteplichtig was. Subsidiair heeft de raadsman aangevoerd dat de verdachte geld bij zich droeg waarvan later bleek dat er vier biljetten van € 500 vals waren. De valse biljetten hebben geen waarde zodat de verdachte feitelijk minder dan €10.000 in zijn bezit had, aldus de raadsman.

Op basis van de gebezigde bewijsmiddelen neemt het hof het volgende als vaststaand aan. Op 8 januari 2018 te Schiphol, gemeente Haarlemmermeer, hebben verbalisanten de verdachte een formulier laten invullen naar aanleiding van een verdenking van overtreding van de aangifteplicht. Bij de vraag op het formulier of de verdachte € 10.000 of meer bij zich heeft, heeft de verdachte geantwoord dat hij met € 9.000 contant geld reisde. Bij controle is vastgesteld dat niet aan de aangifteplicht van artikel 3 Verordening (EG) 1889/2005 is voldaan. Het niet-aangegeven bedrag, dat in de handbagage van de verdachte is aangetroffen, bleek € 10.000 te zijn. De verdachte had hier aangifte van moeten doen. Dit heeft de verdachte nagelaten. De verklaring van de verdachte ter terechtzitting in hoger beroep, dat hij in de

veronderstelling was dat hij € 9.000 bij zich had: zijn vrouw zou € 3.000 aan hem geven, maar zij gaf in totaal € 4.000, biedt geen soelaas. De verdachte had de door hem in ontvangst genomen biljetten eenvoudigweg moeten tellen teneinde het totale bedrag vast te kunnen stellen. Nu de verdachte ervan op de hoogte was dat hij een geldbedrag vervoerde waarvan hij wist dat de hoogte ervan rond de grens van de € 10.000 lag, heeft de verdachte minst genomen voorwaardelijk opzet gehad op het niet voldoen aan zijn verplichting tot het doen van aangifte. De omstandigheid dat de verdachte niet de eigenaar was van het gehele bedrag van € 10.000 leidt niet tot een ander oordeel. Ook de omstandigheid dat een deel van het geld achteraf vals bleek te zijn, kan aan het voorgaande niet afdoen. Het verweer wordt in al zijn onderdelen verworpen.

De Hoge Raad overweegt dat bij de beantwoording van de vraag of de verdachte 'opzettelijk' heeft nagelaten aangifte te doen van het vervoer van € 10.000, het hof kennelijk de verklaring van de verdachte tot uitgangspunt heeft genomen dat hij in de veronderstelling was dat hij € 9.000 bij zich had, waaronder naar hij dacht € 3.000 die zijn vrouw hem had overhandigd (wat achteraf € 4.000 bleek te zijn). Het hof heeft overwogen dat die verklaring de verdachte geen soelaas biedt omdat de verdachte de door hem in ontvangst genomen biljetten had moeten tellen om het totale bedrag vast te kunnen stellen. De Hoge Raad oordeelt dat het daarop gebaseerde oordeel van het hof dat de verdachte minst genomen voorwaardelijk opzet had op het niet voldoen aan de verplichting tot het doen van aangifte, mede gelet op de verklaring van de verdachte ter terechtzitting in hoger beroep, echter niet zonder meer begrijpelijk is, aangezien uit dat moeten tellen niet zonder meer voortvloeit dat de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat hij € 10.000 bij zich droeg.

RECHTSPRAAK

Is sprake van bewuste en nauwe samenwerking?

Is sprake van bewuste en nauwe samenwerking?

Het cassatiemiddel klaagt over het bewezen verklaarde medeplegen van diefstal met geweld.

Het hof heeft het volgende vastgesteld. De verdachte is met een scooter, waarop de medeverdachte als passagier zat, van een brug weggereden en is daarbij dicht langs de aangeefster gereden. De medeverdachte heeft bij het passeren van de aangeefster haar tas met een ruk aan het hengsel van de schouder van de aangeefster getrokken, waardoor zij ten val is gekomen. De verdachte heeft de ruk aan de tas gevoeld. Direct daarop is de verdachte, tezamen met de medeverdachte en de tas, op hoge snelheid weggereden, terwijl op dat moment een getuige schreeuwend achter de scooter aanrende. Nadien hebben de verdachte en de medeverdachte zich van de tas ontdaan en is de tas in de nabijheid van de woning van de verdachte teruggevonden.

Het op deze vaststellingen gebaseerde oordeel van het hof komt erop neer dat gelet op de gedragingen van de verdachte – in het bijzonder de onmiddellijke reactie van de verdachte op het trekken door de medeverdachte aan de tas door op hoge snelheid weg te rijden en daarmee het tezamen met de medeverdachte zich verzekeren van het bezit van de tas – niet alleen sprake is van de voor het medeplegen van diefstal met geweld vereiste nauwe samenwerking maar ook van de daarvoor vereiste bewuste samenwerking. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk.

Het cassatiemiddel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-05-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:735

Zaaknummer: 20/01047

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: C. Crince Le Roy

Wetsartikelen: 47 Sr

RECHTSPRAAK

Kan uit bewijsmiddelen volgen dat verdachte de stoffen voorhanden heeft gehad?

Kan uit bewijsmiddelen volgen dat verdachte de stoffen voorhanden heeft gehad?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat de bewezenverklaring van het onder 1 ten laste gelegde ontoereikend is gemotiveerd, omdat uit de door het hof gebruikte bewijsmiddelen niet zonder meer kan volgen dat de verdachte de stoffen natriumboorhydride, piperonal, formamide, APAAN en piperonyl methyl keton voorhanden heeft gehad.

De bewezenverklaring houdt onder meer in dat de verdachte natriumboorhydride, formamide, alphaphenylacetoacetonitril (APAAN) en piperonyl methyl keton voorhanden heeft gehad. Deze onderdelen van de bewezenverklaring kunnen echter niet zonder meer worden afgeleid uit de gebruikte bewijsvoering. De uitspraak van het hof is ten aanzien daarvan dus ontoereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel is in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het onder 1 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-05-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:732

Zaaknummer: 18/00947

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en C. Caminada

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen: 10a Opiumwet en 359 Sv

RECHTSPRAAK

OM-cassatie. Is rechtbank te ver vooruitgelopen op mogelijke uitkomst in hoofd- of ontnemingszaak?

OM-cassatie. Is rechtbank te ver vooruitgelopen op mogelijke uitkomst in hoofd- of ontnemingszaak?

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van de rechtbank dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, de onder de klaagster in beslag genomen panden verbeurd zal verklaren.

De rechtbank heeft vastgesteld dat onder de klaagster op de voet van artikel 94 Sv beslag is gelegd op de in het klaagschrift bedoelde voorwerpen. Bij de beoordeling van een klaagschrift van de beslagene dat is gericht tegen een beslag dat is gelegd op grond van artikel 94 Sv, moet de rechter a. beoordelen of het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert, en zo nee, b. de teruggave van het in beslag genomen voorwerp gelasten aan de beslagene, tenzij een ander redelijkerwijs als rechthebbende ten aanzien van dat voorwerp moet worden beschouwd. Het belang van strafvordering verzet zich tegen teruggave als het veiligstellen van de belangen waarvoor artikel 94 Sv de inbeslagneming toelaat, het voortduren van het beslag nodig maakt. Dat is het geval wanneer het in beslag genomen voorwerp kan dienen om de waarheid aan de dag te brengen – ook in een zaak betreffende een ander dan de klager – of om wederrechtelijk verkregen voordeel aan te tonen. Ook verzet het door artikel 94 Sv beschermde belang van strafvordering zich tegen teruggave als niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de later oordelende strafrechter de verbeurdverklaring of onttrekking aan het verkeer van het voorwerp zal bevelen, al dan niet naar aanleiding van een afzonderlijke vordering daartoe als bedoeld in artikel 36b lid 1 onder 4° Sr in samenhang met artikel 552f Sv.

Het onderzoek in raadkamer naar aanleiding van zo een klaagschrift draagt een summier karakter. Dat betekent dat van de rechter niet kan worden gevergd ten gronde in de mogelijke uitkomst van een nog te voeren hoofdzaak of ontnemingsprocedure te treden. Daarvoor is in de beklagprocedure geen plaats omdat ten tijde van een dergelijke procedure veelal het dossier zoals dat uiteindelijk aan de zittingsrechter in de hoofd- of ontnemingszaak zal

worden voorgelegd, nog niet compleet is en omdat voorkomen moet worden dat de beklagrechter vooruitloopt op het in de hoofd- of de ontnemingszaak te geven oordeel (vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823).

De rechtbank heeft het klaagschrift gegrond verklaard en daartoe overwogen dat op basis van de stukken in het dossier en het verhandelde ter zitting zij het hoogst onwaarschijnlijk acht dat strafrechter, later oordelend, de onder de klaagster in beslag genomen panden verbeurd zal verklaren, zodat het belang van strafvordering zich niet langer verzet tegen opheffing van het beslag. In dat verband heeft de rechtbank onder meer overwogen dat uit de overgelegde processen-verbaal niet of onvoldoende blijkt dat de klaagster aan het witwassen door [medeverdachte] heeft meegewerkt, dan wel dit wist of moest vermoeden, en dat ook een proces-verbaal met (concrete) verdenkingen jegens de klaagster ontbreekt, terwijl de inbeslagneming al meer dan een jaar geleden heeft plaatsgevonden. Hiermee heeft de rechtbank miskend dat het onderzoek in raadkamer een summier en voorlopig karakter draagt en dat zij niet ten gronde mag treden in de mogelijke uitkomst van een nog te voeren procedure in de hoofd- of ontnemingszaak.

Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank en wijst de zaak terug naar de rechtbank Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-05-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:736

Zaaknummer: 20/02289

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.E.M. Röttgering

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 552a Sv

RECHTSPRAAK

Vordert belang van strafvordering voortduren van beslag op digitale gegevensdragers?

Vordert belang van strafvordering voortduren van beslag op digitale gegevensdragers?

In deze zaak heeft op 6 februari 2020 een doorzoeking van de woning van de klager plaatsgevonden ter uitvoering van een Europees onderzoeksbevel (hierna: EOB) dat is uitgevaardigd door de justitiële autoriteiten van België. Daarbij zijn diverse voorwerpen in beslag genomen, waaronder meerdere telefoons en USB-sticks. Namens de klager is een klaagschrift op grond van artikel 5.4.10 Sv in verbinding met artikel 552a Sv ingediend. De rechtbank heeft het beklag ongegrond verklaard.

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van de rechtbank dat het beklag ongegrond moet worden verklaard. Het keert zich daarbij tegen de overwegingen van de rechtbank dat het belang van strafvordering het voortduren van het beslag op de in beslag genomen voorwerpen, waaronder de gegevensdragers, vordert omdat aannemelijk is dat deze voorwerpen kunnen dienen om de waarheid aan de dag te brengen, en dat geen grond bestaat om over te gaan tot teruggave van de gegevensdragers of kopieën van de daarop opgeslagen gegevens aan de klager.

In de onderhavige zaak zijn ter uitvoering van een EOB voorwerpen in beslag genomen en moest de rechtbank, gelet op artikel 5.4.10 lid 3 Sv in verbinding met artikel 552a Sv, beoordelen of die voorwerpen het bewijsmateriaal betreffen waarop het EOB betrekking heeft en die de uitvaardigende autoriteit met dat bevel beoogt te verkrijgen.

Het oordeel van de rechtbank strekt ertoe dat het Nederlandse openbaar ministerie als uitvoerende autoriteit in het onderhavige geval niet kan volstaan met de overdracht van – door het openbaar ministerie te maken – kopieën van de bestanden op de in beslag genomen gegevensdragers, maar dat die gegevensdragers zelf mogen en moeten worden overgedragen ter uitvoering van het EOB en dat zich daarom geen grond voordoet voor teruggave van de in beslag genomen gegevensdragers aan de klager. Daarbij heeft de rechtbank kennelijk – mede gelet op de reactie van het openbaar ministerie op het klaagschrift over het overleg met de

Belgische autoriteiten in het kader van de doorzoeking ter uitvoering van het EOB – betrokken dat de uitvaardigende autoriteit blijkens het EOB met het oog op het verkrijgen van bewijsmateriaal in de strafzaak de beschikking wil krijgen over de volledige inhoud van de gegevensdragers en dat met de overdracht van die gegevensdragers het bewijsmateriaal waarop het EOB betrekking heeft, in handen van de uitvaardigde autoriteit wordt gesteld.

De rechtbank heeft verder geoordeeld dat het, na de overdracht van de gegevensdragers, aan de uitvaardigende autoriteit is om te bepalen of, en zo ja op welke wijze nader onderzoek plaatsvindt aan de gegevensdragers ter verkrijging van bewijsmateriaal. Daarin ligt tevens als oordeel besloten dat het in het onderhavige geval niet aan het Nederlandse openbaar ministerie is om, alvorens tot overdracht over te gaan, kopieën te maken van de op de gegevensdragers opgeslagen gegevens teneinde die aan de klager ter beschikking te stellen.

Deze oordelen getuigen niet van een onjuiste rechtsopvatting en zijn niet onbegrijpelijk. De klachten van het cassatiemiddel stuiten daarop af.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-05-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:679

Zaaknummer: 20/01190

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: prof. mr. J.S. Nan

Wetsartikelen: 552a Sv en 5.4.10 Sv

RECHTSPRAAK

Vordert belang van strafvordering voortduren van beslag op digitale gegevensdragers?

Vordert belang van strafvordering voortduren van beslag op digitale gegevensdragers?

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van de rechtbank dat het beklag ongegrond moet worden verklaard. Het keert zich daarbij tegen de overwegingen van de rechtbank dat het belang van strafvordering het voortduren van het beslag op de in beslag genomen voorwerpen, waaronder de gegevensdragers, vordert omdat aannemelijk is dat deze voorwerpen kunnen dienen om de waarheid aan de dag te brengen, en dat geen grond bestaat om over te gaan tot teruggave van de gegevensdragers of kopieën van de daarop opgeslagen gegevens aan de klager.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de beschikking die de Hoge Raad heeft uitgesproken in de met deze zaak samenhangende zaak 20/01190, ECLI:NL:HR:2021:679.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-05-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:745

Zaaknummer: 20/01189

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: prof. mr. J.S. Nan

Wetsartikelen: 552a Sv en 5.4.10 Sv

RECHTSPRAAK

Vordert belang van strafvordering voortduren van beslag op digitale gegevensdragers?

Vordert belang van strafvordering voortduren van beslag op digitale gegevensdragers?

In deze zaak heeft een doorzoeking van de woning van de klager plaatsgevonden ter uitvoering van een Europees onderzoeksbevel (hierna: EOB) dat is uitgevaardigd door de justitiële autoriteiten van België. Daarbij zijn diverse voorwerpen in beslag genomen, waaronder horloges en digitale gegevensdragers. Namens de klager is vervolgens een klaagschrift op grond van artikel 5.4.10 Sv in verbinding met artikel 552a Sv ingediend. De rechtbank heeft dit gegrond verklaard voor zover het was gericht tegen de inbeslagneming van horloges en het klaagschrift voor het overige ongegrond verklaard.

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van de rechtbank dat het beklag ongegrond moet worden verklaard. Het keert zich daarbij tegen de overwegingen van de rechtbank dat het belang van strafvordering het voortduren van het beslag op de in beslag genomen voorwerpen, waaronder de gegevensdragers, vordert omdat aannemelijk is dat deze voorwerpen kunnen dienen om de waarheid aan de dag te brengen, en dat geen grond bestaat om over te gaan tot teruggave van de gegevensdragers of kopieën van de daarop opgeslagen gegevens aan de klager.

In de onderhavige zaak zijn ter uitvoering van een EOB voorwerpen in beslag genomen en moest de rechtbank, gelet op artikel 5.4.10 lid 3 Sv in verbinding met artikel 552a Sv, beoordelen of die voorwerpen het bewijsmateriaal betreffen waarop het EOB betrekking heeft en die de uitvaardigende autoriteit met dat bevel beoogt te verkrijgen.

Het oordeel van de rechtbank strekt ertoe dat het Nederlandse openbaar ministerie als uitvoerende autoriteit in het onderhavige geval de in beslag genomen gegevensdragers zelf – en niet een kopie daarvan – moet overdragen ter uitvoering van het EOB en dat zich daarom geen grond voordoet voor teruggave van de in beslag genomen gegevensdragers aan de klager. Daarbij heeft de rechtbank in aanmerking genomen dat het aan de uitvaardigende autoriteit is om te bepalen in hoeverre na overdracht van de voorwerpen onderzoek moet worden verricht

aan de beslagen voorwerpen en hoe dat onderzoek moet worden ingericht. De rechtbank heeft in dat verband overwogen dat daarbij niet op voorhand mag worden verondersteld dat dit onderzoek zich zal beperken tot de digitale bestanden die zich bevinden op de gegevensdragers en dat geen nader onderzoek aan de gegevensdragers zelf zal plaatsvinden.

Tevens ligt in deze overwegingen als oordeel van de rechtbank besloten dat het in het onderhavige geval niet aan het Nederlandse openbaar ministerie is om, alvorens tot overdracht over te gaan, kopieën te maken van de op de gegevensdragers opgeslagen gegevens teneinde die aan de klager ter beschikking te stellen.

Deze oordelen getuigen niet van een onjuiste rechtsopvatting en zijn niet onbegrijpelijk. Voor zover klachten van het cassatiemiddel hierop zien, stuiten zij daarop af.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-05-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:744

Zaaknummer: 19/03527

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: prof. mr. J.S. Nan

Wetsartikelen: 552a Sv en 5.4.10 Sv

RECHTSPRAAK

Is sprake van ‘seksueel binnendringen van lichaam’?

Is sprake van ‘seksueel binnendringen van lichaam’?

Het cassatiemiddel klaagt over de kwalificatie door het hof van het bewezen verklaarde.

De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 26 november 2013, ECLI:NL:HR:2013:1431, onder verwijzing naar zijn arrest van 12 maart 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ2653, onder meer het volgende overwogen:

‘2.4 (...) Mede gelet op de ook in voormeld arrest genoemde argumenten, te weten dat een tongzoen in redelijkheid niet op één lijn kan worden gesteld met geslachtsgemeenschap of een – wat betreft de ernst van de inbreuk op de seksuele integriteit – daarmee vergelijkbare gedraging en dat in voorkomende gevallen de toepassing van een ander, de seksuele integriteit eveneens beschermend, wettelijk kader meer geëigend kan zijn, vormt het geven van een tongzoen evenmin voldoende grond voor toepassing van de art. 243, 244 en 245 Sr waarin onder wisselende voorwaarden is strafbaar gesteld het seksueel binnendringen van het lichaam.’

Het hof heeft bewezen verklaard dat de verdachte de borsten van [benadeelde] heeft betast en met die [benadeelde] heeft getongzoend. Uit het voorgaande volgt dat het hof het bewezen verklaarde ten onrechte heeft gekwalificeerd als het ‘seksueel binnendringen van het lichaam’.

Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-05-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:739

Zaaknummer: 20/01187

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en M. Kuijer

Advocaten: M. Berndsen

Wetsartikelen: 245 Sr

RECHTSPRAAK

Heeft verdachte voorwaardelijk opzet op niet doen van aangifte bij verlaten van EU?

Heeft verdachte voorwaardelijk opzet op niet doen van aangifte bij verlaten van EU?

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van het (voorwaardelijk) opzet van de verdachte op het niet voldoen aan de verplichting tot het doen van aangifte.

Bij de beantwoording van de vraag of de verdachte 'opzettelijk' heeft nagelaten aangifte te doen van het vervoer van € 10.000, heeft het hof kennelijk de verklaring van de verdachte tot uitgangspunt genomen dat hij in de veronderstelling was dat hij € 9.000 bij zich had, waaronder naar hij dacht € 3.000 die zijn vrouw hem had overhandigd (wat achteraf € 4.000 bleek te zijn). Het hof heeft overwogen dat die verklaring de verdachte geen soelaas biedt omdat de verdachte de door hem in ontvangst genomen biljetten had moeten tellen om het totale bedrag vast te kunnen stellen. Het daarop gebaseerde oordeel van het hof dat de verdachte minst genomen voorwaardelijk opzet had op het niet voldoen aan de verplichting tot het doen van aangifte, is echter, mede gelet op de verklaring van de verdachte ter terechtzitting in hoger beroep, niet zonder meer begrijpelijk, aangezien uit dat moeten tellen niet zonder meer voortvloeit dat de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat hij € 10.000 bij zich droeg.

Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-05-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:738

Zaaknummer: 19/05644

Rechters: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Advocaten: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en J.C.A.M. Claassens

Wetsartikelen: 10:1 Douanewet

RECHTSPRAAK

Is auto aan klager gaan toebehoren met doel de uitwinning van dat voertuig te bemoeilijken of te verhinderen?

Is auto aan klager gaan toebehoren met doel de uitwinning van dat voertuig te bemoeilijken of te verhinderen?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat de rechtbank haar oordeel dat de in beslag genomen auto aan de klager is gaan toebehoren met het doel de uitwinning van dat voertuig te bemoeilijken of te verhinderen ontoereikend heeft gemotiveerd.

Bij de beoordeling van het cassatiemiddel moet worden vooropgesteld dat de rechter in een geval als het onderhavige, waarin op de voet van artikel 94a Sv beslag is gelegd en een derde in een beklagprocedure op de voet van artikel 552a Sv om teruggave verzoekt, als maatstaf moet aanleggen of zich het geval voordoet dat buiten redelijke twijfel is dat die derde als eigenaar van dat in beslag genomen voorwerp moet worden aangemerkt en daarvan in zijn beslissing blijk moet geven. Indien die derde als eigenaar wordt aangemerkt zal de rechter tevens moeten onderzoeken, en daarvan blijk moeten geven, of zich de situatie van artikel 94a lid 4 of 5 Sv voordoet (vgl. HR 20 november 2018, ECLI:NL:HR:2018:2144).

De rechtbank heeft vastgesteld dat de verdachte [betrokkene 1] de onder hem in beslag genomen personenauto op 31 juli 2017 heeft gekocht van een autobedrijf en deze auto op 3 november 2017 tegen contante betaling heeft doorverkocht aan de klager, dat de klager als eigenaar moet worden aangemerkt en dat [betrokkene 1] met goedvinden van de klager feitelijk de auto gebruikt en 'aldus' als feitelijk eigenaar kan worden aangemerkt. Het daarop gebaseerde oordeel van de rechtbank dat zich hier de situatie van artikel 94a lid 4 Sv voordoet, te weten dat er voldoende aanwijzingen bestaan dat de personenauto aan de klager is gaan toebehoren met het kennelijke doel de uitwinning daarvan te bemoeilijken of te verhinderen en dat de klager dit wist of redelijkerwijs kon vermoeden, is, mede gelet op hetgeen door de klager is aangevoerd over de reden van zijn aankoop en de bedragen waarvoor de verdachte de auto heeft gekocht en verkocht, niet zonder meer begrijpelijk.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, is het terecht voorgesteld. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank en wijst de zaak terug naar de rechtbank Limburg, zittingsplaats Maastricht, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-05-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:692

Zaaknummer: 20/00340

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: Welten, W.A.J.A. W.A.J.A. Welten

Wetsartikelen: 94a Sv en 552a Sv

RECHTSPRAAK

Is sprake van maken van ‘gewoonte’ van witwassen?

Is sprake van maken van ‘gewoonte’ van witwassen?

Het cassatiemiddel richt zich tegen de bewezenverklaring van het onder 4 ten laste gelegde en klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat sprake is van het maken van een ‘gewoonte’ van witwassen.

De in het cassatiemiddel besloten liggende opvatting dat voor een bewezenverklaring van het maken van ‘een gewoonte’ van witwassen is vereist dat wordt vastgesteld dat de verdachte ‘de neiging’ had om telkens weer zich schuldig te maken aan witwassen, vindt geen steun in het recht. De bewezenverklaring van het maken van een gewoonte van witwassen is voorts niet onbegrijpelijk gemotiveerd.

De klacht faalt.

Redelijke termijn

Het cassatiemiddel klaagt dat in de cassatiefase de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het cassatiemiddel is gegrond. Bovendien doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van dertig maanden.

Beslissing

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze 26 maanden beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-05-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:734

Zaaknummer: 19/03004

Rechters: V. van den Brink, E.S.G.N.A.I. van de Griend en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: R.P. Snorn

Wetsartikelen: 42obis.1 Sr en 42oter.1 Sr

RECHTSPRAAK

Kon hof bij strafoplegging betrekken dat verdachte eerder is veroordeeld voor Opiumwetdelict?

Kon hof bij strafoplegging betrekken dat verdachte eerder is veroordeeld voor Opiumwetdelict?

Het cassatiemiddel klaagt over de strafmotivering.

Bij de aan de Hoge Raad toegezonden stukken bevindt zich een de verdachte betreffend Uittreksel Justitiële Documentatie van 5 december 2017. Dat uittreksel houdt onder het kopje 'Volledig afgedane zaken betreffende misdrijven' in dat de verdachte op 25 januari 2017 door het gerechtshof 's-Hertogenbosch wegens 'opzettelijk handelen in strijd met het in artikel 2 onder C van de Opiumwet gegeven verbod' met pleegdatum 14 juli 2015 is veroordeeld tot een gevangenisstraf van twaalf maanden en dat deze veroordeling op 9 februari 2017 onherroepelijk is geworden.

Bij de beoordeling van het cassatiemiddel moet het volgende worden vooropgesteld. Het staat de rechter vrij om bij de strafoplegging rekening te houden met een niet ten laste gelegd feit, onder meer wanneer de verdachte voor dit feit onherroepelijk is veroordeeld en de vermelding van dit feit dient ter nadere uitwerking van de persoonlijke omstandigheden van de verdachte (vgl. HR 26 oktober 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM9968). Daarbij wordt, mede gelet op het bepaalde in artikel 78b Sr, met een onherroepelijke veroordeling gelijkgesteld een onherroepelijke strafbeschikking.

Indien in zulke gevallen het vermelden van een niet ten laste gelegd – al dan niet soortgelijk – feit aanleiding geeft tot strafverzwaring, dient de veroordeling dan wel de strafbeschikking ter zake van dat feit in beginsel onherroepelijk te zijn op het moment dat deze in het vonnis of het arrest bij de strafoplegging in aanmerking wordt genomen. Wanneer evenwel met de vermelding van het niet ten laste gelegde feit bij de strafoplegging in het bijzonder gewicht wordt toegekend aan de omstandigheid dat de verdachte niettegenstaande een eerdere veroordeling of een eerdere strafbeschikking zich opnieuw schuldig heeft gemaakt aan zo een strafbaar feit – bijvoorbeeld doordat in de strafmotivering wordt vermeld dat die veroordeling of die strafbeschikking de verdachte niet heeft weerhouden opnieuw zo een strafbaar feit te

begaan – dient de veroordeling of de strafbeschikking ter zake van dat niet ten laste gelegde feit reeds onherroepelijk te zijn ten tijde van het begaan van het feit waarop de strafoplegging betrekking heeft (vgl. HR 19 september 2017, ECLI:NL:HR:2017:2391).

In de strafmotivering, waarin het hof heeft overwogen dat een eerdere onherroepelijke veroordeling de verdachte er kennelijk niet van heeft weerhouden om opnieuw een dergelijk feit te begaan, komt tot uitdrukking dat het hof in het bijzonder gewicht heeft toegekend aan de omstandigheid dat de verdachte niettegenstaande een eerdere veroordeling voor een Opiumwetdelict zich opnieuw schuldig heeft gemaakt aan zo'n strafbaar feit. Deze veroordeling was echter nog niet onherroepelijk ten tijde van het begaan van de feiten waarop de strafoplegging betrekking heeft. De strafoplegging is daarom, gelet op wat hiervoor is vooropgesteld, ontoereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-05-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:733

Zaaknummer: 18/02278

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en C. Caminada

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen: 359 Sv